

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 47/22
21.2.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Драгољуба Албијанића, Драгана Милошевића, Растка Поповића и Здравке Ђурђевић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Александра Багаша, као записничара, у кривичном поступку против **окривљеног АА и др**, због кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 1 у вези члана 33 КЗ и др, одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Београду, браниоца окривљеног АА, адв. Драча Милана, као и пуномоћника оштећеног ББ, адв. Марка Лазовића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.322/19 од 30.07.2021. године, у јавној седници већа одржаној у присуству заменика АЈТ-а у Београду Јелене Биорчевић Церовић, адвоката Драча Милана и Ружић Слободана, дана 21.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I

УСВАЈАЊЕМ ЖАЛБЕ пуномоћника оштећеног АА, адв. Марка Лазовића, **УКИДА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К.бр.322/19 од 30.07.2021. године, у односу на окр. АА, само у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка у делу у ком је окривљени АА ослобођен дужности да надокнади трошкове кривичног поступка, сходно одредби члана 264 став 4 ЗКП-а и у том делу се у односу на окр. АА, предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање док се жалба браниоца окр. АА, адв. Драча Милана, **ОДБИЈА** као неоснована а пресуда Вишег суда у Београду К.бр.322/19 од 30.07.2021. године, се у односу на **окривљеног АА у преосталом делу ПОТВРЂУЈЕ**.

II

УСВАЈАЊЕМ ЖАЛБЕ Вишег јавног тужиоца у Београду, **УКИДА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К.бр.322/19 од 30.07.2021. године, у **односу на ВВ**, и у том делу се предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

III

Према окривљеном ВВ **ПРОДУЖАВА СЕ ПРИТВОР** до даље одлуке суда, на основу одредбе чл. 211 став 1 тачка 3 и 4 ЗКП.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.322/19 од 30.07.2021. године, у ставу I, окривљени АА и ВВ су оглашени кривим и то окривљени АА да је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ, а окривљени ВВ због извршења кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, па је суд окривљеном АА утврдио појединачне казне затвора и то за кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 КЗ казну затвора у трајању од 40 година, а за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ – казну затвора у трајању од 4 године, па га је суд осудио на јединствену казну затвора у трајању од 40 година, а окривљеног ВВ је због предметног кривичног дела осудио на казну затвора у трајању од 4 године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 06.01.2019. године па до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди. На основу члана 258 став 4 ЗКП, оштећени ББ и АА се за остваривање имовинско-правног захтева упућују на парнични поступак. На основу члана 264 став 4 ЗКП, окривљени АА се ослобађа дужности да надокнади трошкове кривичног поступка, те исти падају на терет буџетских средстава суда. На основу члана 261 и 264 став 1 ЗКП, окривљени ВВ се обавезује да суду надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно, посебним решењем. У ставу II окривљени ВВ је на основу одредби члана 423 тачка 2 ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 Кривичног законика. На основу члана 535 став 1 ЗКП-а у вези са чланом 87 Кривичног законика, према окривљеном ВВ изречена је и мера безбедности одузимања предмета и то пиштоља марке “FEG” модел AP калибра 9 мм к, без фабричког броја са припадајућим оквиром и 4 комада метака калибра 9 мм. На основу члана 265 став 1 ЗКП, трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет

буџетских средстава суда.

Против означене пресуде жалбе су изјавили:

-Виши јавни тужилац у Београду, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење,

-бранилац окривљеног АА, адв. Милан Драча, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и окривљени осуди за кривично дело убиство из члана 113 КЗ или да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење,

-пуномоћник оштећеног АА, адв. Марко Лазовић, због одлуке о трошковима кривичног поступка, са предлогом да се побијана пресуда преиначи у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка и окривљени обавезу да солидарно плате 343.500,00 динара оштећеном АА, на име накнаде трошкова кривичног поступка, у року од 15 дана од правоснажности пресуде или да се побијана пресуда укине и у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање у том делу.

Одговор на жалбу тужиоца доставио је бранилац окривљеног ВВ, адв. Слободан Ружић, у ком је предложио да се жалба тужиоца одбије као неоснована.

Апелациони јавни тужилац у Београду доставио је поднесак Ктж.бр.46/22 од 19.01.2022. године, у којем је предложио да се жалба тужиоца усвоји, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, те да се жалба пуномоћника оштећеног такође усвоји, а да се жалба браниоца окривљеног АА одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, на којој је размотрио списе, па је, испитујући побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у жалбама, донео одлуку као у изреци.

Побијајући првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка и повреде кривичног закона, бранилац окривљеног АА у изјављеној жалби суштински указује да је првостепени суд погрешно квалификовао радње окривљеног, те да је погрешно утврдио да се у конкретном случају ради о кривичном делу тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ, будући да није по налажењу жалбе доказано да је окривљени оштећеног на подмукао начин лишио живота, те да се суштински у конкретном случају ради о кривичном делу убиства из члана 113 Кривичног законика.

Међутим, овакви жалбени наводи браниоца окривљеног су оцењени као неосновани. Наиме, по налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилно закључио на основу доказа изведених на главном претресу да је окривљени АА извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 1 Кривичног закона, те да су се у његовим радњама стекла сва битна обележја ових кривичних дела, будући да су у конкретном случају остварена сва обележја подмуклости, као квалификаторне околности кривичног дела тешко убиство, како у објективном смислу, тако и у субјективном смислу, имајући у виду прикривено, потајно и лукаво поступање окривљеног, чињеницу да је ауто раније паркирао у улици ..., у којој је живео оштећени и то на месту које није покривено камерама, како би био ван домета, да је чекао на улици, а затим да улази у ауто, па затим чека и осматра кад ће оштећени изаћи из куће, притом је обезбедио и да га неко вози, те да је све припремио и фактички спремио заседу оштећеном да кад оштећени изађе из куће изврши кривично дело и при томе је одабрао такав лукав начин извршења кривичног дела којим ће оштећеног лишити живота онда кад се он томе не нада, када не може да се брани и самим тим да онемогући извршење кривичног дела, те користећи беспомоћност и безазленост оштећеног који ни не очекује напад, којом приликом му је пришао са осмехом, извадио пиштољ и пуцао у оштећеног, који је стајао код гепека возила са склопљеним дечијим колицима, спремајући се за пут са породицом, кога притом не познаје, при чему из изведених доказа истовремено произлази да оштећени не само да није очекивао напад, већ да није имао ни разлога да га очекује, на основу чега је по налажењу и Апелационог суда у Београду, првостепени суд, насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, правилно закључио да су у конкретном случају остварена сва обележја подмуклости као квалификаторне околности кривичног дела тешко убиство.

Имајући у виду да је чињенично стање у овом делу у погледу правне квалификације правилно и потпуно утврђено, првостепени суд је правилно извео закључак у погледу кривице окривљеног, те правне квалификације, правилно налазећи да се у радњама окривљеног стичу објективна и субјективна обележја кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 1 Кривичног законика, за шта је првостепени суд у образложењу побијане пресуде дао јасне и непротивречне разлоге, због чега су и супротни жалбени наводи браниоца окривљеног којима се првостепена пресуда побија и због повреде Кривичног законика оцењени као неосновани.

Неосновани су и жалбени наводи којима се првостепена пресуда побија због одлуке о кривичној санкцији, будући да је и по налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА имао у виду све околности из члана 54 Кривичног законика, које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана, а њена висина правилно одмерена. Од отежавајућих околности суд је имао у виду да је окривљени вишеструко осуђивано лице, при чему се ради о осудама због истог или истоврсног кривичног дела

за која је и овом пресудом оглашен кривим, за која је осуђиван на казне затвора у дужем временском трајању, које очигледно нису васпитно утицале на окривљеног Дер Чабу у смислу корекције његовог понашања у складу са друштвеним нормама, док олакшавајућих околности није било. Имајући у виду све напред наведене отежавајуће околности, а у одсуству олакшавајућих околности првостепени суд је правилно окривљеног огласио кривим због извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ и за исто му предходно утврдио казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година, а за кривично дело из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ утврдио казну затвора у трајању од 4 (четири) године и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година, за шта је у образложењу побијане пресуде дао јасне разлоге, који су у свему прихватљиви и за овај суд.

Ценећи степен повреде заштићеног добра, те степен кривице окривљеног, и Апелациони суд у Београду налази да ће се управо овако изреченом јединственом казном затвора у трајању од 40 (четрдесет) година, у односу на окр. Дер Чабу остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл 4 став 2 КЗ, те да ће се истом остварити како циљеви специјалне превенције тако и циљеви генералне превенције у сузбијању дела којима се повређују или угрожавају највише вредности заштићене кривичним законодавством, уз стварање свести да ће најтежа кривична дела бити адекватно кажњена, те да се овако одмереном казном изражава и друштвена осуда, посебно за овако тешко кривично дело.

Када је у питању одлука суда у односу на окривљеног ВВ, којим је он оглашен кривим због извршења кривичног дела помоћ учиниоцу кривичног дела после извршеног кривичног дела из члана 333 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, ослобођен од оптужбе због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 Кривичног законика, по налажењу Апелационог суда у Београду, основано се изјављеном жалбом указује да је првостепена пресуда у овом делу захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а, које се огледају у томе да првостепени суд у погледу чињеница које су предмет доказивања није дао јасне разлоге, због чега побијана пресуда у овом делу није могла бити испитана.

Наиме, дајући разлоге за свој закључак да окривљени ВВ није у саизвршилаштву извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 1 Кривичног законика, првостепени суд у образложењу побијане пресуде суштински у том делу прихвата одбране одбране окривљеног АА, који је негирао повезаност окривљеног ВВ са кривичним делом убиства, при чему је прихваћена и одбрана окривљеног ВВ, који је негирао да је знао да ће окривљени АА извршити кривично дело убиство у конкретном случају, већ је сматрао да ће оштећеном да нанесе телесне повреде, јер, како му је окривљени АА рекао, оштећени му је дуговао неки новац.

Међутим, овакви разлози које је дао првостепени суд у образложењу побијане пресуде за сада нису прихватљиви за Апелациони суд у Београду, и Апелациони суд у

Београду налази да првостепени суд није детаљно анализирао све доказе који се налазе у списима, због чега је усвајањем жалбе тужиоца побијана пресуда у односу на окривљеног ВВ и укинута. Наиме, када је у питању саизвршилаштво као облик саучесништва у ширем смислу, у нашој судској пракси као и теорији прихваћен је став да је за постојање саизвршилаштва неопходно да буду остварена и објективна и субјективна компонента. У том смислу, ако неко није предузео радњу извршења, већ неке друге радње које саме по себи могу бити и радње помагања, потребно је да субјективни елемент буде остварен у интензивнијој форми, па чак и у форми извршилачке воље, при чему је неопходно да постоји заједничка одлука, а та заједничка одлука може постојати не само кад је остварена у форми међусобног изричитог саглашавања да се заједнички учини кривично дело, већ и онда када је то учињено прећутно. Притом, ове две компоненте – објективна и субјективна се морају посматрати међусобно, тако да јаче изражен субјективни елемент може донекле компензовати слабије изражен објективни елемент. У том смислу, по налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је био дужан да детаљно цени околности и доказе који су изведени на главном претресу, те да на основу тих доказа изводи закључак у погледу постојања како објективне, тако и субјективне компоненте саизвршилаштва. У том смислу, основано се изјављеном жалбом тужиоца указује да је нејасан закључак суда којим је прихватио одбрану окривљеног ВВ, у којој је наводио да није имао свест и умишљај да учествује у кривичном делу тешко убиство, већ само свест да ће АА да сачека оштећеног због дуга. Наиме, како се основано изјављеном жалбом тужиоца указује, ако је окривљени ВВ имао свест у погледу тога да окривљени АА критичном приликом може да изврши кривично дело лака телесна повреда или тешка телесна повреда или разбојништво, остаје нејасно како првостепени суд закључује да у конкретном случају свест окривљеног ВВ није била усмерена евентуално и на околност да окривљени АА може извршити и кривично дело тешког убиства. Притом, првостепени суд занемарује чињеницу да су АА и ВВ били у претходној комуникацији преко телефона са апликацијом “Sky” која омогућава само примаоцу и пошиљаоцу поруке да прочитају садржај, као и чињеницу да поред тога што је ВВ имао два мобилна апарата, са АА је комуницирао искључиво преко криптованог апарата, при чему је по доласку у Београд код себе задржао само тај апарат, док је други остао у возилу ВВ, а која околност указује да су окривљени ВВ и окривљени АА и те како имали разлога да крију своју комуникацију. Осим тога, првостепени суд није детаљно ценио чињеницу да је окривљени ВВ дошао на лице места са окривљеним АА и то не “Fiatom Punto”, да су заједно ушли у “Fiat Punto” за који је ВВ одраније знао да припада АА, да је ВВ знао да је то место на коме је АА оставио паркирано возило на знатној удаљености од стана који је АА изнајмио, да су заједно ушли у тај ауто, у којем су се опет неко знатно време заједно провели чекајући, при температури која је била око или испод нуле, да су толико времена провели у возилу да су се сва стакла одмрзнула, да је снега на возилу било само у траговима, чекајући да се из куће појави АА “дужник”, да за то време АА није отишао да позвони на врата и да разговара “са дужником”, већ су обојица чекали да се тај човек појави из куће и кад се тај човек и појавио, АА није изашао пред њега и отишао да поприча о том “дугу” и ВВ га није сачекао у паркираном возилу док АА поприча са својим “дужником”, већ је ВВ тај који је покренуо возило и ВВ је тај који је зауставио возило у

уској улици са укљученим мотором, не поред тог човека, већ након што је прошао место на којем је тај човек стајао и управо је ВВ тај који је моментално по уласку АА у возило дао гас и пре него што је АА затворио врата сувозача и појурио улицом. На основу свега напред изнетог, по налажењу Апелационог суда у Београду, остаје нејасно како првостепени суд закључује да у конкретном случају нису остварена у радњама окривљеног ВВ обележја саизвршилаштва и како се то основано изјављеном жалбом тужиоца указује, првостепени суд за свој закључак није дао ни јасне, ни довољне разлоге.

Најзад у односу на окривљеног ВВ за овај суд остаје нејасно како је првостепени суд окривљеног ослободио од оптужбе да је извршио кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл 348 став 1 КЗ а да је истовремено према окривљеном изречена мера безбедности одузимања предмета и то управо пиштоља који је предмет кривичног дела за које је овај окривљени ослобођен од оптужбе. Дакле како се основано указује жалбом тужиоца у овом делу првостепена пресуда је противречна сама себи.

Када је у питању одлука о трошковима кривичног поступка којом је првостепени суд на основу члана 264 став 4 ЗКП-а окривљеног АА ослободио дужности да надокнади трошкове кривичног поступка, те исти падају на терет буџетских средстава суда, Апелациони суд у Београду налази да се основано изјављеном жалбом пуномоћника оштећеног указује да првостепени суд није на основу одредбе члана 264 став 4 ЗКП-а имао могућност да ослободи окривљеног АА дужности надокнаде трошкова кривичног поступка оштећеном, будући да је одредбом члана 264 став 4 ЗКП, на коју се позвао првостепени суд у образложењу побијане пресуде, прописано да у одлуци којом решава о трошковима суд може ослободити окривљеног од дужности да надокнади у целини или делимично трошкове кривичног поступка из члана 261 став 2 тачка 1-6 и тачка 9 овог Законика, а у које трошкове, како се то основано указује жалбом пуномоћника, не спадају трошкови оштећеног које је имао током овог поступка.

Приликом поновног суђења првостепени суд ће имати у виду примедбе на које му је овим решењем указано, те ће, након што отклони битне повреде одредаба кривичног поступка и након што потпуно утврди чињенично стање, бити у могућности да донесе правилну и на закону засновану одлуку, за коју ће дати јасне и непротивречне разлоге, који ће у свему бити прихватљиви и за овај суд.

У односу на окривљеног ВВ, Апелациони суд у Београду је продужио притвор до даље одлуке суда на основу одредби члана 211 став 1 тачка 3 и 4 ЗКП-а. Наиме, имајући у виду да из списка произлази постојање оправдане сумње да је окривљени ВВ у саизвршилаштву са окривљеним АА извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ, односно да су окривљени дана ... године око 10,30 часова у ..., ГО ..., улица ..., на тротоару испред улаза у стамбену зграду бр. ..., са умишљајем лишили живота на подмукао начин оштећеног, сада покојног ГГ, а све ближе описано у диспозитиву оптужнице од 05.06.2019. године, те имајући у виду висок степен насиља

и нарочиту упорност, дрскост и безобзирност окривљених приликом извршења кривичног дела које им се у овом поступку ставља на терет, а све у намери постизања жељене последице, а у вези са чињеницом да је оштећени, сада покојни ГГ преминуо на лицу места, а посебно имајући у виду да је окривљени ВВ раније више пута осуђиван, као у извештају из КЕ, између осталог и због кривичних дела са елементима насиља и то и за извршење кривичног дела отмица и кривичног дела из члана 24 став 1 Закона о јавном реду и миру, пресудом Окружног суда у Суботици К.бр.77/99 од 03.10.2010. године и због више кривичних дела која су уперена против имовине и то последњи пут пресудом Вишег суда у Београду К.бр.9/15 од 10.11.2015. године, на казну затвора у трајању од пет година, због извршења кривичног дела из члана 206 став 1 КЗ, то по налажењу Апелационог суда у Београду, напред наведене околности, као особите указују да ће окривљени ВВ, уколико буде пуштен на слободу, у кратком временском периоду поновити кривично дело, због чега је његово даље задржавање у притвору на основу одредбе члана 211 став 1 тачка 3 ЗКП-а нужно.

Такође, по налажењу и овог суда, и даље стоје разлози за продужење притвора према окривљеном ВВ из законског разлога прописаног одредбом члана 211 став 1 тачка 4 ЗКП-а. Ово стога што из списка произлази постојање оправдане сумње да је окривљени ВВ у саизвршилаштву са окривљеним АА извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ, односно да су окривљени дана 05.01.2019. године око 10,30 часова, у ..., ГО ..., улица ..., на тротоару испред улаза у стамбену зграду бр. ..., са умишљајем лишили живота на подмукао начин оштећеног, сада покојног ГГ, а све ближе описано у диспозитиву оптужнице од 05.06.2019. године, за које дело је прописана казна затвора преко десет година, да су приликом извршења кривичног дела које им се у овом поступку ставља на терет окривљени испољили висок степен насиља и нарочиту упорност, дрскост, бруталност и безобзирност, да су поступали планирано, притајено, прикривено и неочекивано, када се оштећени није надао, по претходном договору, а све у намери постизања жељене последице, а у вези са чињеницом да је оштећени, сада покојни ГГ преминуо на лицу места, односно чињеницу да су начин извршења, место и време на коме је извршено кривично дело, као и тежина последица кривичног дела довели до узнемирења јавности које је таквог интензитета да може угрозити несметано и правично вођење кривичног поступка, а све имајући у виду да су о наведеном догађају извештавали бројни штампани и електронски медији, па како је снимак бруталне ликвидације приказан путем средстава јавног информисања, уз чињеницу да је хапшење окривљеног АА који је 01.03.2019. године лишен слободе у Прагу, према коме постоје три захтева за изручење, Краљевине Холандије, Републике Мађарске и Републике Србије, то су наведене околности довеле до узнемирења јавности, због чега је притвор и на основу одредбе члана 211 став 1 тачка 4 ЗКП-а, по налажењу овог суда нужна и неопходна мера за несметано вођење овог кривичног поступка.

Са свега напред изнетог, Апелациони суд у Београду је на основу одредби чланова 457 и 458 ЗКП-а, као и чланова 211 став 1 тачка 3 и 4 ЗКП-а, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Александар Багаш,с.р.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Татјана Вуковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић